

HROMNICE: TOUŽIT PO RADOSTI

Veškerá pozemská radost, ať už přirozená, prostá a zcela lidská, či duchovní, nadpřirozená a božská, není než předtucha, **ochutnávka radosti věčné, věčnosti v radosti**. Každé ráno musím znovu vystoupit na výšiny, obrátit se k východu, zkoumat horizont, číhat na okamžik, kdy budu zaplaven radostí, která přichází stejně jako východ slunce. Jakou radostí? Tou, která vychází ze světla Jeho slávy.

Po celou noc putuje ke mně, tato zářivá radost, a když lehce zbarví horizont, vytuším krásu její záře, vždy jitřní. Ale **i uprostřed noci mohu nechat zaznít volání, které ke mně přichází** již od mého příchodu na svět: „Bude mou radostí, když jim budu prokazovat dobro a zasadím je věrně, celým svým srdcem a celou svou duší do této země. [...] Jeruzalém se stane radostí, slávou a ctí všem národům země, kteří uslyší o všem dobru, které jim prokážu; v pohnutí užasnou nad veškerým tím dobrem a blahem, které jim způsobím“ (Jer 32,41; 33,9).

„Veselte se, jásejte stále a stále nad tím, co stvořím. Hle, já stvořím Jeruzalém k jáсотu a jeho lid k veselí. I já budu nad Jeruzalémem jásat a veselit se ze svého lidu. Nikdy víc už nebude v něm slyšet pláč ani křik.“ „Hle, moji služebníci se budou radovat!“
(Iz 65,18–19; 65,13).

Již zde na zemi
mě má radost
čím dál silněji táhne
ve spirále štěstí
až k samému vrcholu:
k Boží tváři.

Ano, spatříme ji. Tváří v tvář. Již teď nahlížím jeho tvář v detailu tváře chudého, malého, slabého, jako ji stařec Simeon v chrámě kontemploval ve tváři Dítěte, když volal: ó, světlo k osvícení národů!

Nacházím v sobě tento palčivý stesk po své budoucnosti?

(Zpracováno podle knihy: Daniel Ange, Pramen radosti, KNA, 2012. Redakčně upraveno.)

Hromnice je lidový název svátku „Uvedení Páně do chrámu“, který se slaví 2. února, tedy čtyřicátý den po Vánocích. Svátek připomíná obětování Ježíše v Jeruzalémském chrámě, při kterém starý Simeon a prorokyně Anna poznali v Ježíši „Světlo k osvícení národů“ (Lk 2,22-38).

Více k tématu na: www.pastorace.cz